

မိုးမိုးမြင့်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်မြတ်နိုး

တစ်မိုးအောက်မှာ
နှစ်ယောက်တည်းအတူတူ

ဝန်း : သိန်း ၈၀၀၀၀
၂၀၁၅

အခန်း(၁)

"အမေ"

"ဟင်"

"နေမကောင်းဘူးလား"

"နည်းနည်းလေးပါ ..."

"ဆေးခန်းသွားပြကြရအောင်ပါ"

"ဟင့်အင်း ..."

"ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေရာ ..."

"ပိုက်ဆံကုန်ပါတယ် ... အမေ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ... ရတီရယ်"

"ပိုက်ဆံက ပြန်ရှာရင်ရပါတယ် ... အမေ ထပါ ... ဆေးခန်းသွားမယ် ... သမီးမှာ စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံရှိပါတယ်"

"အဲဒါက သမီးကျောင်းစရိတ်စုထားတာလေ ... မကြာခင် ရတီ နောက်ဆုံးနှစ် ပြန်တက်ရတော့မယ် ... အမေ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ..."

ဒေါ်နွယ်နီခင်ကတော့ သမီးလေးမေရတီနွယ်ကိုကြည့်ပြီး သနားကြင်နာနေမိသည်။ ။ ငယ်စဉ်လေးထဲက ဆင်းရဲနွမ်းပါးစွာနေထိုင်ခဲ့ရတဲ့ သမီးလေးပါ ... လိမ္မာသည် စာကြိုးစား၏။ ဒေါ်နွယ်နီခင်က ပညာတတ်ဖြစ်စေချင်သည်။ ။

"ဆေးခန်းပြုရမယ် အမေထပါ ... ရတီကျောင်းက ရပါတယ် သမီး ဆက်မတက်သေးဘဲ တစ်နှစ်နားပြီး အလုပ်ဝင်ချင်တယ်"

"မဖြစ်ဘူး ... ဘာအလုပ်ဝင်မှာ လဲ ပညာရေးပဲ ဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်ပါ သမီးရယ် ... အမေက ရပါတယ်... စပ်ဆေးသောက်မယ် ... မနက်ဖြန် အမေအလုပ်ပြန်ဆင်းမယ်"

"ဟာ ... မဟုတ်တာပဲ အမေရာ ... နေမှ မကောင်းသေးတာ ... မဆင်းပါနဲ့ ရတီ သွားပြောပေးပါ့မယ်"

"မပြောနဲ့ ... အဲဒီအိမ်ကို သွားလည်း မသွားရဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲအမေ ... နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ အမေ့လုပ်စာကို ရတီကထိုင်ပြီး အခန့်သား စားသောက်နေရမှာ လား"

"အမေ့စကားကို နားထောင်စမ်းပါ ရတီရယ် ... အမေ့အလုပ်ရှင်အိမ်က သဘောကောင်းတယ် ဆိုတာတောင် သမီးမသွားရဘူး"

"သမီးကို နှိမ်ချဆက်ဆံမှာ အမေစိတ်ပူလို့ မဟုတ်လား ... သမီးက သူများ အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးပဲ ဘာဖြစ်လဲ သမီးမရှက်ဘူး ... ခံနိုင်ပါတယ်"

"သမီးရယ် ..."

ဒေါ်နွယ်နီခင် ယောက်ျားအသက်ထင်ရှားရှိစဉ်ကတော့ စီးပွားရေး အဆင်ပြေပြီး မိသားစုလူတန်းစေ့ နေထိုင်နိုင်ခဲ့သည်။ ခင်ပွန်းကလည်း အလုပ်တွေမလုပ်ခိုင်းခဲ့ သမီးလေး ဆယ်နှစ်သမီးအထိ အေးချမ်းစွာနေနိုင်ခဲ့ပြီး ခင်ပွန်းက ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားခဲ့၏။ မိမိလည်း ဘာစီးပွားရေးမှ မလုပ်တတ်ခဲ့ ... ထိုင်စားရင်း ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်သွားရကာ နောက်ဆုံး ဟိုဘက်သူဌေးရပ်ကွက်မှာ အလုပ်ဝင်ရသည် အထိ ဖြစ်သွားသ

ည် ။

"အမေ့ စေတနာ မေတ္တာတွေပါ ... သမီး သိပါတယ်နော် အမေ အလုပ်လုပ်တဲ့ အိမ်တွေကို အမေဘယ်တုန်းကများ ခေါ်သွားဖူးလို့ လဲ ... ရတီ ပညာရေးအတွက် အမေအလုပ်လုပ်နေခဲ့တာ ... အမေ့အလုပ်နဲ့ သမီးကို လုံးဝ မပတ်သက်စေချင်တာရော သမီးသိပါတယ် ..."

"ဟုတ်တယ် သမီး ... အမေကတော့လေ သမီးကိုဘွဲ့ရစေချင်တယ် .. . တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ အဖြစ် တင့်တင့်တယ်တယ် ရှိနေစေချင်တယ် .. . အမေ့အလုပ်နဲ့ သမီးလေးဘဝ လုံးဝမသက်ဆိုင်စေချင်ဘူး ..."

"ဒါတော့ ဒါပေါ့ အမေရာ ... အခု အမေမှ နေမကောင်းတာပဲ ... သမီး ဝင်ကူချင်တယ်"

"အမလေး ရတီ ... ညည်း ဘာတွေစိတ်ကူးနေတာလဲ ... အမေ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ လက်မခံဘူးနော်၊ အမေ နေကောင်းပါပြီ ..."

သမီးလေး မေရတီနွယ်က ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ သူ့အဖေလိုပဲ အရပ်မြင့်ပြီး အသားအရေ ဖြူဖြူဝင်းဝင်းလေး ကိုယ်လုံး တောင့်တောင့်လေးက မိမိငယ်စဉ် အပျိုဘဝကနှင့် တူသည် ။ သမီးကို လှလှပပ ကြွကြွရွရွလေးထားခဲ့တာပါ ... မိမိအလုပ်ကိုတောင် ပြောင်းပစ်ချင်ပေမယ့် အခြေအနေက မပေးသေးပေ။ မတတ်နိုင်လို့ လုပ်နေရပေမယ့် သမီးလေးကတော့ မိမိအလုပ်ရှင်အိမ်ကိုပင် ရောက်ဖူးခြင်း မရှိပေ။ မိမိမှာ သမီးတစ်ယောက် ရှိနေတာပင် မသိ။ သမီးလေးဘဝကို မိမိအနိုင်နိုင် ကာကွယ်ပေးထားရသည် ။

"အမေ ... ဟိုမှာ သမီးတို့ အိမ်ရှေ့ ကားတစ်စီးရပ်လာတယ် ဘယ်သူတွေလဲ ..."

"ဟင် ..."

ကားပေါ်ကနေ ဆင်းလာတဲ့ သူကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်နွယ်နီခင် လန့်သွားရသည်။ မိမိအလုပ်ရှင် ဦးသက်ကျော်ကျော် ဖြစ်နေ၏။ ပြီးတော့ ညီမ ဒေါ်သက်ထား ဖြစ်နေသည်။

"ဒါ ... နွယ်တို့ အိမ်လား"

"ဟင် ... မမထားတို့ ပါလား ... ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲဟင်"

"နွယ်ရယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့ လဲ ... ညည်းမလာလို့ မမထားစိတ်ပူပြီး လိုက်လာတာ ... ကိုကိုကို လိုက်ပို့ခိုင်းရတာလေ ..."

"ကျွန်မ နေမကောင်းလို့ ပါ ... ဖျားနေတယ် ... မမနွယ် အခုတောင် ဆေးခန်းသွားမလို့ ပါ"

"သူ ... သူလေးက"

"ကျွန်မ သမီးလေးပါ ..."

"အမလေး နွယ်ရယ် ... သမီးလေးတစ်ယောက် ဒီအရွယ်အထိရှိနေတာ မမထားတို့ ကိုတောင် ပြောမပြဘူး ..."

"ထိုင်ပါဦး ... မမထား အစ်ကိုလည်း ထိုင်ပါ"

ဦးသက်ကျော်ကျော်အကြည့်တွေက နွယ်နီရဲ့ သမီးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားစဉ် ရင်ထဲမှာ မကြီးမငယ်နှင့် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ အိမ်အကူ အလုပ်သမား တစ်ယောက်ရဲ့ သမီးဟု မယုံကြည်နိုင်ပေ။ အရမ်း ချောမောလှပနေသည် ဟု ထင်သည်။

"မမထားရယ် ... နွယ်လေ မလွဲသာမရှောင်သာလို့ သာ ဒီအလုပ်ကို လုပ်ရတာပါ ... နွယ်သမီးလေးနဲ့ တော့ မဆက်နွယ်စေချင်လို့ ပါ ... သ

မီးက စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာ နောက်ဆုံးနှစ် ရောက်နေပါပြီ ... နွယ် လာမှာ ပါ"

"နွယ်ရယ် ... ညည်း တကယ်ပဲ မိခင်ကောင်း ဝီသတယ် တို့ ကလေး အဝတ်ဟောင်းတွေ ပေးရင်တောင် မယူဘူး ... သမီးကို အဝတ်ဟောင်း မဆင်တာ မဟုတ်လား ... မမထားတို့ ကို ပြောရောပေါ့အေ ... ကျောင်း စရိတ်တွေ ဘာတွေ ထောက်မှာ ပေါ့အေ"

"အခုလည်း မမထားတို့ ပိုပေးနေတာပဲ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ကြည့်စမ်း ... သမီးလေးက ချောလိုက်တာ ... အိစက်နေတာပဲ ... ပညာကလည်း တော်တယ် ... လိမ္မာပုံလေးပဲ"

"မေမေ မလာနိုင်လို့ ... ရတီလာပြောမလို့ ပါ အန်တီ ... ဒါပေမဲ့ အမေက လုံးဝ လက်မခံဘူး"

"ဟုတ်တာပေါ့ ... သူ့သမီးကို သီးသန့်ထားချင်မှာ ပဲလေ နွယ်နေမကောင်းရင်လည်း အနားယူပါ ... အဝတ်တွေကတော့ ပုံနေတယ် ... မမထားတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင် မသိဘူး အိမ်သန့်ရှင်းရေးလည်း လုပ်ချင်တာ... မနက်ဖြန် ကိုကိုသား ပြန်လာမယ် ... အမေရိကားမှာ ကျောင်းသွားတက်နေတာလေ"

"ဟုတ်လား ... မောင်ချစ်သူမောင်လား ... အစ်ကိုကြီးသားလေ"

"ဟုတ်တယ်... နွယ် သိတယ်မဟုတ်လား ... နွယ် အလုပ်ဝင်ကာစက ဆယ်တန်းလေ ... အခု အမေရိကားကနေ အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရ လာပြီ ... ဒီမှာ ကုမ္ပဏီထောင်တော့မှာ ... နွယ်သမီးလေးလည်း အလုပ်ဝင်လို့ ရတယ်လေ ..."

"ဟုတ်လား ... အန်တီ အခုတက္ကသိုလ်တောင် မတက်တော့ဘဲ သမီး

အလုပ်ဝင်ချင်တာ ... အမေ နေမကောင်းတော့ ကျောင်းတစ်နှစ်နားထား
မလားလို့ ပါ ..."

"ဒီလိုလုပ်ပါလား သမီး ... အန်ကယ် အကြံပေးချင်တာပါ တက္ကသို
လ်နောက်ဆုံးနှစ်ကို ဆက်တက်လိုက် ... ကျောင်းစရိတ်တွေ အန်ကယ်
တို့ ထောက်ပံ့မယ်... ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ မကောင်းပါဘူး ... ငွေကြေး
က မပူနဲ့ အန်ကယ် ကုသိုလ်လုပ်ပါရစေ ..."

"ဟုတ်တယ် ... အစ်ကိုကြီး နွယ်ကတော့ မတတ်နိုင်တော့ဘူးထင်
တယ် ... အခုတလော ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူး... အလုပ်တော့ ပြန်ဆ
င်းမှာ ပါ ... သမီးလေးက ကျောင်းမတက်သေးဘူးဆိုလို့ ကျွန်မ စိတ်မ
ကောင်းဖြစ်နေတာပါ"

ဒေါ်နွယ်နီခင်လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး သမီးပညာရေးကို ဆုံးခန်း
တိုင်ချင်သည် ။ သူဌေးမိသားစုက စိတ်သဘောထားပြည့်ကြပါတယ်...
ဒေါ်နွယ်နီခင်အနေနှင့် ပညာရေးအတွက် စိတ်မပူရဘဲ နောက်ဆုံးနှစ်အ
ထိ သမီးတက္ကသိုလ် တက်နိုင်ခဲ့သည် ။

"နွယ်ရယ် ပြောရောပေါ့ ... ဘာအပန်းကြီးတာမှတ်လို့ မမထားတို့
သဘောထားကိုလည်း သိသားနဲ့ ကွယ်... သမီးကျောင်းဆက်တက်ပါ ...
မမထားတို့ ထောက်ပံ့မယ် ... မပူနဲ့ နွယ်နေကောင်းမှ အလုပ်ဆင်းပါ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

"ကဲ ... မနွယ် ဆေးဖိုးပေးခဲ့မယ် ... ဘာမှ မပူနဲ့ ... ဆေးခန်းပြပါ ..."

"အစ်ကိုကြီးရယ် နွယ်အားနာလိုက်တာ ... အလုပ်ပြန်ဆင်းပါ့မယ် ...
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်"

"မနွယ်ရယ် ... ပြောရမယ့် လူတွေလား ... လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိရ

င် ပြောလို့ မှာ ထားတာပဲ"

"အမေ ... သမီးလေ လုပ်စရာရှိတာတွေ သွားလုပ်ပေးလိုက်မယ် ... အမေ အနားရတာပေါ့ ..."

"မလိုက်ပါနဲ့ ကွယ် ... နွယ်က သူ့သမီးလေးကို မလုပ်စေချင်ဘူး ထင်တယ် ... နေ နေ အန်တီထားတို့ ကတော့ တခြားသူကိုမယုံလို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ လုပ်လိုက်ပါ့မယ်"

"လိုက်သွားပါ သမီး ... မမထားက ဘာလုပ်နိုင်မှာ မို့လဲ၊ အိမ်မှာ အလုပ်သမားကလည်း တစ်ယောက်တည်းရှိတာ ... ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်တွေကို သွားကူလိုက်ပါ ..."

"သမီးလေး လုပ်နိုင်ပါ့မလား ... ကြည့်ရတာ နုနုဖပ်ဖပ်လေး"

"အဝတ်လျှော်စက်နဲ့ လျှော်တာပဲအန်တီ ... သမီး လုပ်နိုင်ပါတယ် ... အမေ့ကို အနားပေးချင်လို့ ပါ"

"လိမ္မာရေးခြား ရှိလိုက်တာ ... သမီးလေးရယ် ... မနွယ် ခေါ်သွားဆိုလည်း ခေါ်သွားမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... မမထားတို့ သဘောထားကိုလည်း နွယ်သိပါတယ် ... သမီးလေးက တစ်ခါမှ မလုပ်ဘူးလို့ အမှားအယွင်းရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော် ..."

"ရပါတယ် ... နွယ်ရယ် ... သမီးလေး ဝိုင်းကူမယ်ဆိုရင်တောင် မမထား သက်သာပါပြီ ..."

"လိုက်သွား ... လိုက်သွား"

သမီးလေးကို မိမိယုံကြည်မိသည် ။ မိမိလည်း မလုပ်နိုင်တော့ဘူး ...

သမီးလေး ကျောင်းစရိတ် ထောက်ပံ့မယ်ဆို၍ ကျေးဇူးတင်မိနေ၏။ မထူးတော့ပါဘူး ... သိသွားကြပြီပဲ ... အစ်ကိုကြီးရော ... မမထားရော စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝ၍ တည်ကြည်ကြသူတွေဖြစ်သည်။ ။

"အမေ ... သမီး လိုက်သွားမယ်နော် ... စိတ်အေးအေးနေပါ ... အနားယူနေပါ ... သမီး လုပ်နိုင်ပါတယ် အမေ"

"အေး ... အေး"

"လာ ... သမီးလေး"

"ဟုတ် ..."

ရတီကတော့ အမေ့ကို ကူညီဖို့ စိတ်အားထက်သန်နေသည်။ ။ အရင်ကလည်း ရတီ လိုက်ကူညီမယ်ပြောတာ အမေကလက်မခံပေ။ သူဌေးမိသားစုက သဘောကောင်းပုံရနေ၏။ သူမ ကားနှင့်လိုက်လာခဲ့သည်။ ။

"သမီးလေး နာမည်အပြည့်အစုံက ဘယ်လိုလဲကွယ်"

"မေရတီနွယ်ပါ ... အန်တီထား ရတီလို့ ခေါ်ပါ ... သမီး အမေ့ကိုသနားတယ် ... အမေပင်ပန်းနေတာ မကြည့်ရက်လို့ ဝိုင်းကူညီမယ်ပြောတာ ... လက်မခံဘူးလေ ... သမီးကို ခိုင်းပါနော် အိမ်အကူမိန်းမကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ သမီးဘဝကို ရတီလုံးဝခံယူရဲပါတယ် ... အမေက လက်မခံတာပါ"

"လိမ္မာလိုက်တာကွယ် ... နွယ်က လုံးဝပြောမပြဘူး ... ခေါ်လည်း ခေါ်မလာဘူး ... အသိတောင် မပေးခဲ့တာကြည့်"

ဦးသက်ကျော်ကျော် အကြည့်တွေက ရတီနွယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးထံ မကြာခဏပဲ ရောက်ရောက် သွားတတ်သည် ... မထင်ရဘူး ... သူများ အိမ်မှာ အဝတ်လိုက်လျှော်ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးကို

ချောမောအိစက်နေသည် ... မိမိမှာ ဇနီးဆုံးသွားတာ ငါးနှစ်လောက် ရှိသွားတဲ့ အချိန်ကာလ အတွင်းမှာ တခြား ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးကိုမှ စိတ်မဝင်စားမိ ... ဇနီးအပေါ်ရော သစ္စာရှိကာ သားမျက်နှာမငယ်စေရေးပဲ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ။

"ဒုက္ခပါပဲကွာ ... ဒီကောင်မလေးကျမှ အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ်လေးကို မကြီးမငယ်နဲ့ ရင်ခုန်နေသေးတယ်"

သူ့စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်နေရသည်။ ။ ဦးသက်ကျော်ကျော်ရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ မိန်းမချောလေးတွေက အများကြီးပါ ... မိမိအနားမှာ ကပ်နေကြတာ ... သားထက်တောင် ငယ်ရွယ်တဲ့ မိန်းကလေး ပြီးတော့ ... မိမိတို့ အိမ်အကူရဲ့ သမီး ...

"ကိုကို ..."

"ဟင်"

"ညီမလေးကတော့လေ နွယ်သမီးလေး အချိန်ပိုင်း အလုပ်ဝင်လုပ်လို့ ရအောင် ကူညီစေချင်တယ်"

ဦးသက်ကျော်ကျော် ရုတ်တရက် ဝမ်းသာသွားလို့ အဖြေက တစ်ဆို့နေသေးသည်။ ။

"ရတီလေး တက္ကသိုလ်လည်း တက်... အချိန်ပိုင်းနဲ့ ကိုကိုကုမ္ပဏီက စာရင်းအင်းတွေလုပ် ဆိုရင်ရော ဘယ်လိုလဲ ရတီ လုပ်မလား"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... လုပ်ချင်ပါတယ် ... အန်တီ ... ခိုင်းချင်တာခိုင်းပါ ... အမေ့ကို အနားရစေချင်တယ် ... နေမကောင်းတာတောင် သမီးပညာရေးငဲ့ပြီး ပိုက်ဆံမကုန်အောင် ဆေးခန်းမပြဘူးလေ ..."

"အေးကွယ် ... နွယ်ကတော့လေ ... ဘာအကူအညီမှ လည်း မတော

င်းဘူး ... အခက်အခဲလည်း မတင်ပြဘူး ... စိတ်ဓာတ်အရမ်းကောင်းတယ်... သမီးရှိတာတောင် အသိမပေးခဲ့ဘူးလေ "

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

"ကိုကိုပြောလေ ... ရတီလေးအတွက် ကိုကိုကုမ္ပဏီမှာ အချိန်ပိုင်းအလုပ် ဖန်ပေးလို့ ရမလား"

"ကိုကိုလည်း စဉ်းစားနေတာပါ ... ရတီလေးပညာရေးကလည်း ရှိသေးတယ် ... စဉ်းစားပေးတာပေါ့ ..."

တကယ်တော့ ဦးသက်ကျော်ကျော်ကတော့ ပျော်ရွှင်မိနေသည် ။ ရတီလေးကို မိမိအနားမှာ ခေါ်ထားရမယ် ... ညီမက လိုလိုလားလားတောင်းဆိုနေ၍ လည်း ပိုကောင်းသွား၏။ မိမိဇနီးမဆုံးခင်ထဲက ညီမအပျိုကြီးက လာနေတာပါ ... မိမိတို့ သားအဖအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးစွာ စောင့်ရှောက်ထားနေသူ ဖြစ်သည် ။ မိမိစိတ်တွေ ငယ်ရွယ်တက်ကြွလာသလိုလိုပဲ ...။

အခန်း(၂)

"ရတီလေး အိမ်မှုကိစ္စတွေ လုပ်နိုင်ရဲ့ လားကွယ် ... သမီးလေး အမေက ဘာမှ မခိုင်းဘူး မဟုတ်လား ..."

"ရတီလုပ်နိုင်ပါတယ် ... အန်တီထား သမီးက အိမ်အကူမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးပါ ... ဒီလောက်တော့ ကြံ့ခိုင်ပါတယ်နော်"

ဒေါ်သက်ထားကတော့ တူဖြစ်သူရောက်လာမည်ဖြစ်၍ မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်ကိုတော့ မထားချင်ပေ။ ရတီ လိမ္မာပေမယ့် အိမ်အကူဒေါ်နွယ်နီခင်က မာနကြီးပေမယ့် ကောင်မလေးက ချောမောလှပလွန်းနေသည် ... မဖြစ်ဘူး ... ဒါပေမဲ့လည်း တူလေးမှာ လက်ထပ်ပေးမယ့် မြဲသည်းညှာ ရှိနေတာပဲ ... တူလေးက အထက်ကိုပဲမှန်းတာပါ ... မဖြစ်လောက်ပါဘူးနော် ... နွယ်ကိုခင်သလို သူ့သမီးလေးကိုလည်း ပညာဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်ပေးချင်သည် ။

"အန်တီထားနေပါ ... သမီးအားလုံးလုပ်ပါ့မယ် ... အိမ်သန့်ရှင်းရေးလည်း သမီးလုပ်နိုင်ပါတယ် စိတ်ချ ..."

ရတီကတော့ အမေ့အလုပ်တွေကို ဝိုင်းကူလုပ်ပေးရ၍ ပျော်မိသည် ။ အိမ်ဖော်သမီးက အိမ်ဖော်သမီးပဲလေ ... ဘာများ ဂုဏ်ငယ်စရာရှိလို့ လဲ ... ရတီ မရှက်ပေါင် ... အလုပ်ဟူသမျှ ဂုဏ်ရှိစွာတုံ့ သူမကတော့ တက်တက်ကြွကြွ လုပ်နေသည် ။

"စက်တွေနဲ့ လုပ်တာပဲ ဘာများ ပင်ပန်းလို့ လဲ သမီးလုပ်နိုင်ပါတယ် ..."

"ကောင်းလိုက်တာ ... ပညာတတ် တက္ကသိုလ်က ကျောင်းသူလေးဖြစ်ပြီး မရှက်မကြောက် စိတ်ဓာတ်ကောင်းတယ်"

ဒေါ်သက်ထား ချီးမွမ်းလို့ မဆုံးပေ ... အစ်ကိုဖြစ်သူ စာဖတ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။

"ကိုကိုရေ ... နွယ်သမီးလေးကတော့ တကယ့်ကို လိမ္မာတာပဲ ... သူ့အမေ အလုပ်တွေဝိုင်းကူရလို့ ပျော်နေတယ်"

"ကောင်းပါတယ် သက်ထား ... ညည်းတောင် မလုပ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား ..."

"ကောင်မလေးက တော်တော်လေး ချစ်စရာကောင်းတယ်နော် ... မောင်ရောက်လာတော့မယ် သက်စိတ်ပူတယ်"

"သားမှာ ချစ်သူရှိတာပဲ ... ဘာစိတ်ပူစရာရှိလဲ ... နွယ်က မာနရှိတယ် ... သမီးကို သူဌေးအိမ်တောင် ခေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူး ..."

"ဟုတ်ပါတယ် ... သက်လည်း လူတစ်ဖက်သားကို မဟုတ်မဟတ်တွေ မစွပ်စွဲချင်ပါဘူး ... ကောင်မလေးကိုလည်း ချစ်မိသွားတယ် ..."

ကိုကိုလည်း ချစ်မိသွားသလိုပဲ ... ညီမလေးရေဟု ပြောလိုက်ချင်သည်။ ။ သူ့အသက်က လေးဆယ့်ငါးနှစ်ပဲ ပျိုရွယ်သေး၏။ ဇနီးဆုံးသွားထဲက သားဘဝအတွက် သူ့ဘဝကို နှစ်မြှုပ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"ကိုကိုအလုပ်မှာ နေရာတစ်ခု ဖန်တီးပေးလိုက်ပါနော် ... ကောင်မလေးက ကြိုးစားပါတယ် ... နွယ်ကို သက်က ကူညီချင်တာ"

"အေးပါ ... ကိုကိုကြည့်စီစဉ်ပါမယ် ... ဖြစ်နိုင်တယ်လေ ကိုကိုအခန်းမှာ အကူအနေနဲ့ ..."

"လုပ်ပေးလိုက်ပါ ကိုကိုရယ် ..."

ညီမဖြစ်သူ သက်ကတော့ ဦးသက်ကျော်ကျော်ရဲ့ သမာဓိကို ယုံကြည်ထားသည်။ ။

မိမိဘဝမှာ မိန်းမချောလေးတွေ မရှားဘူးဆိုတာ သိထားသဖြင့် မနွယ်သမီးကိုအပ်နေသည်။ ။ မနွယ်က အိမ်အကူပေမယ့် သန့်သန့်လေးနေတတ်ကာ စည်းစနစ်ရှိသူ ယုံကြည်ရသူဖြစ်၍ သံယောဇဉ် ကြီးကြသည်။ ။

"ကျောင်းစရိတ်လည်း ထောက်ရမယ် ... အဝတ်အစားတွေလည်း ဝယ်ပေးရမယ် ... သက်ကတော့ ချစ်တယ် ... သနားတယ်"

"ညီမရယ် ... ကိုကို တာဝန်ယူနိုင်သလောက်တော့ ယူပေးပါမယ် စိတ်ချပါ ..."

ဦးသက်ကျော်ကျော် ကုမ္ပဏီပိတ်ရက်ဖြစ်၍ အိမ်မှာ အနားယူနေခဲ့သည်။ ။ ရတီအတွက် ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးပေးရင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားနေ၏။ ရတီဘဝလေးကို မြေတောင်မြှောက် ပေးချင်နေသည်။ ။

"ကိုကို အနားယူတော့ သက်က ဒါလာပြောတာပါ ... မနက်ဖြန် မောင်ရောက်လာမှာ မို့ သန့်ရှင်းရေးဝိုင်းကူ လုပ်ပေးလိုက်ဦးမယ် ..."

"အင်း ..."

မနက်ဖြန် သားချစ်သူမောင် ပြန်ရောက်လာမယ် ... သားလည်း ကြိုးစားသူပါ ... လိမ္မာသည် ... မိတဆိုးလေးဖြစ်၍ မိမိအလိုလိုက်ထားတာတောင် အခွင့်အရေးမယူခဲ့ ... သားရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း ကျောင်းနေဘက်

မိဘတွေ သဘောတူထားသလို သားကိုယ်တိုင် လက်ခံထားတဲ့ မိန်းကလေး မြည်းညှာ ရှိနေသည်။ ။

"သားက အဆင့်တော့ ခွဲခြားတတ်တယ် ... ရတို့လို ကောင်မလေးမျိုး ဘယ်လောက်ပဲ ချောမောနေပါစေ ... စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ပါဘူး ... ငါပဲ ..."

သူ့စိတ်ကိုထိန်းချုပ်နိုင်မှ ဖြစ်မယ် ... လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက် အနေနှင့် အိမ်ဖော်မိန်းမရဲ့ သမီးကိုစိတ်ဝင်စားတာ မဖြစ်သင့်ဘူး ... ပြီးတော့ သမီးအရွယ်လေးပါ ... စိတ်တွေက လွတ်ထွက်ချင်နေသည်။ ။ ညနေစောင်းတော့ ရတီက မိမိကို ဝင်နှုတ်ဆက်၏။ ပြန်တော့မည်ဆို၍ လိုက်ပို့ပေးမည်ဟု ရုတ်တရက် ပြောလိုက်မိသွားသည်။ ။

"ရပါတယ် အန်ကယ် ... သမီးသွားတတ်ပါတယ် ... ဘတ်စ်ကားနဲ့ သွားရင် သိပ်မဝေးပါဘူး"

"ဖြစ်ပါ့မလား ရတီ ... အိမ်က ဒရိုင်ဘာကိုပို့ခိုင်းလိုက် မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ မဖြစ်ဘူး ..."

ဒရိုင်ဘာကို လိုက်ပို့ဖို့ ပြောလိုက်ပေမယ့် ဒရိုင်ဘာက မရှိ။ ဦးသက်ကျော်ကျော်ပဲ လိုက်ပို့ပေးရသည်။ ။

"ရတီ ..."

"ရှင်"

"မနက်ဖြန်ပဲ မင်း အန်ကယ်ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လိုက်တော့ ... မင်းတက္ကသိုလ်က မဖွင့်သေးဘူး မဟုတ်လား ..."

"ဟုတ် ..."

"အချိန်ပိုင်းပေါ့ ..."

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ် ... တကယ်ပဲ ကြိုးစားပါ့မယ် ... ရတီကို ခိုင်းကြည့်ပါနော်"

"ကောင်းပြီလေ ... မင်းသိတယ် မဟုတ်လား ... အန်ကယ်လိပ်စာကတ် ပေးထားခဲ့မယ် ..."

"ဟုတ် ..."

"ကြိုးစားနော် ရတီလေး ..."

"ဟုတ် ..."

ရတီတို့ အိမ်ရှေ့ရောက်လာသဖြင့် ကားလေးရပ်ပေးလိုက်သည်။ ။

"မင်းသုံးဖို့ ယူနော် ... မင်းအမေကိုလည်း ဆေးခန်းပြပေးလိုက် ... အန်ကယ်ပိုက်ဆံပေးတာ မင်းအမေ မသိစေနဲ့ ... လက်ခံခိုင်းမှာ မဟုတ်ဘူး ..."

"ရှင် ..."

"သွားတော့ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိရင်ပြော အားမနာနဲ့ "

"ဟုတ် ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော် ... အန်ကယ်"

ရတီ ပျော်သွားမိသည်။ ။ အမေ့ကို ဆေးခန်းပြချင်တယ် ... စားသောက်စရာ ကောင်းကောင်း တွေလည်း ဝယ်ကျွေးချင်တယ် အန်ကယ်ပေးတဲ့ ငွေကို အမေသိသွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး ... ရတီက ငွေ မမက်ပေမယ့် အမေ့ကိုတော့ ချမ်းသာအောင် ထားလိုနေခဲ့သည်။ ။

"အမေ ..."

"ဟင်"

"အဖျားတွေတက်နေပါလား ... ကိုယ်တွေလည်း အရမ်းပူနေတာပဲ ..
."

သူမ အိမ်လေးပေါ်တက်သွားတော့ အမေက အိပ်ရာပေါ်မှာ ခွေနေရင်း အဖျားတွေ တက်နေသည်။ ။

"အမေ ... အမေ လုပ်ကြပါဦး ... အမေ့ကို ခေါ်လို့ မရတော့ဘူး ... အမေ ... အမေ"

သူမ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် အိမ်အပြင်ထွက်ပြီး အန်ကယ့်ကားရှိ သေးလားဟု ကြည့်လိုက်ရာ အန်ကယ့်ကားက ဘီးလိမ့်ကာစပဲ ရှိနေသေးသည်။ ။

"အန်ကယ် ... လုပ်ပါဦး ... ကားခဏ ရပ်ပေးပါဦး"

ရတီ အပြေးအလွှားထွက်ပြီး လက်ပြနေ၍ ဦးသက်ကျော်ကျော် ကားကို နောက်ကြောင်းပြန် လှည့်လာခဲ့သည်။ ။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ရတီ ..."

"အမေလေ ... အမေ အဖျားတွေတက်နေတယ် ... သတိတောင် မရတော့ဘူး ..."

"ဟင် ..."

ဦးသက်ကျော်ကျော် စိတ်ပူပြီး အိမ်လေးပေါ်တက်ကြည့်လိုက်တော့ မနွယ်က အဖျားတွေတက်ပြီး သတိလစ်နေသည်။ ။

"ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ ရတီ ... အန်ကယ် ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးမယ် ... အဖျားကြီးတာပါ"

ဦးသက်ကျော်ကျော် ပွေ့ချီပြီး ကားပေါ်တက်စေသည်။ ။

"မနွယ် ... မနွယ်"

"အမေ ... အမေ"

"အင်း ..."

"သတိရလား အမေ ..."

အမေငြိမ်သက်သွားသည်။ ။ ရတီ စိတ်ပူလိုက်တာ ... ကိုယ်တွေကလည်း ပူချစ်နေ၏။ တော်ပါသေးရဲ့ အန်ကယ်ရှိနေပေလို့ ပဲ ဆေးခန်းရောက်လာသည်။ ။

"ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့ အဖျားကြီးသွားတာပါ ..."

ဆရာဝန်တွေက အမေ့ကို ချက်ချင်းပဲ ဆေးကုသမှုပြုကြသည်။ ။

"အန်ကယ် ..."

"ပြော ..."

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ် ... ဒါပေမဲ့လေ"

"ငွေကြေးကိစ္စလား ... ရတီ ... ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ အားနာစရာလည်း မလိုဘူး ... မနွယ်က အန်ကယ်တို့ အလုပ်သမားပဲလေ"

"ရတီ မျက်နှာပူတယ် ... ဆေးရုံကြီးပဲသွားရမှာ ... အခုတော့ ပိုက်ဆံတွေကုန်ရပြီ"

"ရတီ ..."

"ရှင်"

"ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘူးနော် ... အန်ကယ်တို့ ကို အားနာစရာလည်း မလိုဘူး ... ညီမလေးသိရင် ဝမ်းတောင်သာဦးမှာ ... သက်က မနွယ်"

ကို သံယောဇဉ်ရှိတယ်လေ ..."

"ကျေးဇူး အများကြီးတင်ပါတယ် အန်ကယ်ရယ်"

ရတီ မျက်နှာလေးငယ်ငယ်နှင့် အမေအတွက်လည်း စိတ်ပူ၍ မိမိကိုလည်း အားနာနေပုံရသည်။ ။ မိမိကတော့ ကျေနပ်နေရ၏။ ကံကြမ္မာအရပဲလား ... ကြည့်စမ်း ... ရတီလေးနှင့် နီးစပ်ခွင့်က သူ့အလိုအလျောက် ဖန်တီးလာခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ခဏလေးနော် ... အန်ကယ် စားစရာသွားဝယ်မယ်"

"ဟို ... ဟို ... နေပါစေ အန်ကယ် ..."

"ရပါတယ် ... ရတီ ဘာများအားနာနေရတာလဲ ... ကူညီတာပဲဟာ ..."

ဦးသက်ကျော်ကျော် ထွက်သွားပြီး အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ စားစရာ သောက်စရာတွေ ဝယ်လာခဲ့သည်။ ။

"အန်ကယ်ရယ် ... များ လိုက်တာ ဘာဖြစ်လို့ အကောင်းစားတွေ ဝယ်လာရတာလဲ"

"မများ ပါဘူး ... ရတီ မိသားစုတွေပဲဟာ ..."

အမေကတော့ အဖျားကျပြီး အိပ်ပျော်နေသည်။ ။ ဆေးခန်းက မနက်ဖြန်ဆင်းလို့ ရပါပြီတဲ့ အမေ့ကိုစစ်ဆေးတာ ဘာရောဂါမှ ထွေထွေထူးထူး မရှိဘဲ အားနည်းနေတာဟု ပြောပြသည်။ ။

"အမေက မနက်ဖြန် ဆင်းရမယ်တဲ့ အန်ကယ် ... အားနည်းတာတဲ့ တော်ပါသေးရဲ့ နော် ... အန်ကယ်ရှိနေလို့ပဲ"

"အန်ကယ်ပြန်ရမယ်ရတီ ... ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ နော် ... မနွယ်က

အန်ကယ်တို့ အိမ်မှာ တာဝန်ကျေကျေ အလုပ်လုပ်ပေးခဲ့တယ် ... အန်ကယ်တို့ မှာ စောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရားရှိပါတယ် မိသားစုလို သဘောထားနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

"နာစလည်း ရှိတာပဲ မနက်ဖြန်မှ ညီမလေးကို လွှတ်လိုက်မယ်"

"ဟင့်အင်း ... မလွှတ်ပါနဲ့ အန်ကယ် ... ဒုက္ခများ ပါတယ် အမေ နေကောင်းမှာ ပါ ... မနက်ဖြန်မနက် ဆင်းမှာ ပဲလေ"

ဦးသက်ကျော်ကျော် စီစဉ်စရာရှိတာတွေအားလုံး စီစဉ်ထားပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ ။ အပြန်တွင် မိမိရင်ထဲမှာ တော့ ထူးခြားအံ့သြလောက်အောင် ပျော်ရွှင်နေ၏။ ကလေးကလား ငယ်ရွယ်နုပျို လန်းဆန်းနေသည်။ ။

"ရတီ ... အခုလို ကူညီခွင့်ရတာ ဖူးစာရေစက်ပဲလား ... လောကကြီးထဲမှာ ထူးဆန်းမှုတွေက အများကြီးရှိနေတယ် ... ရတီကို မြင်မြင်ချင်းပဲ အန်ကယ် သံယောဇဉ်တွယ်နေမိပြီ ထင်တယ်ကွာ ..."

ဦးသက်ကျော်ကျော် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ ညီမသက်က စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကာ အကူအညီ ပေးသင့်သည်ဟု ပြောသည်။ ။

"ကိုကို ဆေးခန်းပို့ပေးလိုက်တာ ကောင်းတယ် ... သက်သွားကြည့်သင့်တာပါ ... မနက်ဖြန် မောင်လာမယ်ဆိုလို့ လေ သွားကြိုရဦးမယ်"

"အဖျားက ကျသွားပါပြီ သက်စိတ်မပူနဲ့ တော့ ကိုကိုအားလုံး စီစဉ်ပေးခဲ့တယ် ... နောက်မှ ထပ်သွားကြည့်ကြတာပေါ့"

"နွယ်ရယ် ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ... တကယ့်ကို တာဝန်ကျေကျေနဲ့ အလုပ်လုပ်တာပါ ... ညီမကတော့လေ ဒီထက်မက ထောက်ပံ့ပေးချင်တာပါ ..."

"

"ရတီကိုလည်း နောက်နေ့တွေ ကုမ္ပဏီကိုလာခဲ့ဖို့ ပြောလိုက်တယ် ..
စာရင်းတွေစစ်ဆေးတဲ့ အလုပ်ကရှိတယ်လေ"

"ကောင်းတယ် ကိုကို ..."

ဦးသက်ကျော်ကျော် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှု မရှိပဲ ... လူငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ တက်ကြွနေ၏။ ရတီ မျက်နှာလေးကိုလည်း မေ့ပစ်လို့ မရ ... ရတီရဲ့ ဖြူစင်မှုလေးကို မိမိနှစ်သက်သည်။ ။

"ရတီမှာ ဖုန်းမရှိဘူးထင်တယ် ... ဝယ်ပေးရမယ် ... ဒီအရွယ်မှာ ဖုန်းလေးတော့ ရှိသင့်တယ်"

ရတီလိုအပ်ချက်တွေကို သတိတရ စဉ်းစားနေမိသည်။ ။ အန်ကယ်ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ရတီ ... မင်းကို ချစ်မိသွားပြီထင်တယ် ... အိပ်လို့ ပင်မရ ... သူမ ရှိနေတဲ့ ဆေးရုံအခန်းထဲ ဖုန်းရှိနေ၍ လှမ်းဆက်လိုက်သည်။ ။

"ဟဲလို ... အမိနဲ့ရှိပါ"

"ရတီလား ..."

"ဟုတ် ... အန်ကယ်လား"

"ဟုတ်တယ် ရတီ ... စိတ်ပူလို့ ဖုန်းဆက်ကြည့်တာလေ မနွယ် သက်သာလား"

"အဖျားတော့ ကျသွားပါပြီ ... အိပ်ပျော်နေပါတယ် ... စိတ်မပူပါနဲ့ အန်ကယ် နေကောင်းပါတယ် ..."

"ရတီ ... အန်တီသက်လည်း စိတ်ပူနေတယ် ... လာကြည့်မလို့ တဲ့ ...
မနက်ဖြန် သားရောက်မှာ မို့ အလုပ်ရှုပ်နေလို့ ကွ"

"ရပါတယ် အန်ကယ် ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်"

"ဒါပဲနော် ... လိုအပ်ရင် ဘယ်အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဖုန်းဆက်ပါ အားမနာ
နဲ့ နော်"

"ဟုတ် ..."

"စိတ်မပူနဲ့ ... အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်နော်"

ဦးသက်ကျော်ကျော် ဘာဖြစ်လို့ များ အပိုစကားတွေနဲ့ အကြင်နာ
တွေပြမိသွားမှန်း မသိတော့ဘူး ... မိမိ မလုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်တွေပါ ...
မုဆိုးဖို့ဖြစ်၍ ဂုဏ်သိက္ခာထိပါးမှာ အလွန်ကြောက်ကာ လူန္ဒြေကြီးစွာ
နေထိုင်ခဲ့တဲ့ သူက နှုတ်ခမ်းတွေက အပြုံးတွေ ထင်းနေသည် ။
